

Försoningsdagen

Nyckelverser: "På den tionde dagen i den sjunde månaden skall ni förneka er själva och inte utföra något arbete ... För på den här dagen skall försoning göras för er, för att rena er. Då skall du inför HERREN vara ren från alla dina synder."

Tredje Moseboken 16:29-30

Utvalda skrifter:

Tredje Moseboken 16:2-9 och 11-19 och 27-34

Dagens lektion handlar om de gudstjänster i tabernaklet som genomfördes på Israels årliga försoningsdag, enligt 16:e kapitlet i Tredje Moseboken. Denna viktiga gudstjänst ägde rum på den tionde dagen i den sjunde månaden i det judiska religionsåret. Det ansågs vara det mest högtidliga tillfället under hela året, den dag då översteprästen gick in i det allra heligaste - det innersta utrymmet i tabernaklet - för att göra soning för nationens synder. För att utföra tjänsterna denna speciella dag var översteprästen, Aron, inte klädd i sina vanliga

"härlighetens och skönhetens kläder", utan i offerkläder av vitt linne. Andra Moseboken 28:2-39; Tredje Moseboken 16:4

Aron fick i uppdrag att skaffa en tjur och en get till försoningsoffren. Tjuren skaffade Aron själv och den skulle slaktas på tabernaklets förgård som syndoffer för honom själv och hans hus. Fettet från tjuren skulle brännas på mässingsaltaret. På grund av tjurens stora mängd fett måste den ha brunnit häftigt och gett upphov till ett tjockt rökmoln som steg upp inför ögonen på dem som befann sig utanför. Tredje Moseboken 16:3, 5-6 och 25

Aron skulle sedan fylla ett rökelsekar med glödande kol från elden på mässingsaltaret och föra in det, tillsammans med söt rökelse, i det heliga, det första facket i tabernaklet. Rökelseskålen skulle ställas ovanpå det gyllene altaret och rökelsen strös på den så att det uppstod en rök av ljuvlig parfym, som trängde in i det allra heligaste bakom den andra förhänget. När detta hade utförts minutiöst kunde Aron tryggt gå in i det allra heligaste och fortsätta med den sista försoningsakten. Där skulle han stänka blodet från tjuren ovanpå och framför nådastolen. verserna 12-14

Utanför tabernaklet, bortom lägret som omgav det, skulle det finnas en annan eld. Där skulle de vidriga delarna av tjuren - skinnet, köttet och dyngan - brännas. Denna scen var öppen för alla de israeliter som hade slagit läger runt tabernaklet och skilde sig skarpt från de andra offerriterna på försoningsdagen, som skymdes av de linnegardiner som omgav tabernakelgården och den slutna karaktären hos det heliga och det allra heligaste. Så fullbordades offrandet av tjuren. vers 27

Därefter offrades syndoffersbocken. Den skulle tas ut bland Israels folk för detta ändamål och ställas fram inför Herren vid tabernaklets dörr. Herrens get slaktades på tabernakelgården, och dess blod fördes in i det allra heligaste och stänktes på samma sätt som man hade gjort med blodet från tjuren. Dess skinn, kött och dynga brändes också utanför Israels läger. verserna 15 och 27

Paulus skrev: "Allt detta hände dem (israeliterna) som exempel för oss. De skrevs ner för att varna oss som lever i slutet av tidsåldern..." De var en "skugga, en dunkel försmak av det goda som komma skall" och av "bättre offer", med Jesus i centrum. 1 Korinthisarna 10:11; Hebreerbrevet 10:1; 9:23